

Núm. de Protocol: 2000007/2016
Núm. De Rotlle: TSJA-0000042/2016

SENTÈNCIA 74-2016

PARTS:

Apel·lant: Sr. MAT
Sra. NAT

Representant: Sra. IOM
Advocada: Sra. SBA

Apel·lat: CAIXA ANDORRANA DE SEGURETAT SOCIAL (CASS)

Representant: Sra. CMS
Advocat: Sr. AME

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET
M. I. Sra. Marie CONTE

Andorra la Vella, vint-i-u d'octubre de dos mil setze.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **2000007/2016**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- Per escrit presentat en data 1 de setembre de 2014, els Srs. MAT i NAT, per mitjà de la seva representació, van interposar una demanda jurisdiccional contra sengles resolucions del Consell d'Administració de la CASS de data 26 de maig de 2014, les quals confirmaven, en alçada, altres del 28 de febrer de 2014 que acordaven afiliar d'ofici els dos assegurats com a persones que realitzen una activitat per compte propi a comptar de l'1 de juliol de 2013, i reclamar-los les cotitzacions corresponents.

2.- La sentència del dia 8 de març de 2016, de la Secció Administrativa del Tribunal Unipersonal del Batlle, ha desestimat la demanda promoguda pels agents, i ha declarat que les resolucions impugnades són conformes a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

3.- La representació processal dels agents ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència del Tribunal Unipersonal del Batlle, que es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) De forma prèvia sol·liciten el plantejament d'una qüestió de constitucionalitat respecte de la Llei de la seguretat social.

b) Els agents, en funció de la seva edat, no podran haver completat el període mínim necessari per gaudir d'una pensió, quan arribin al moment de la jubilació. L'obligació de cotitzar comporta el pagament d'una quantitat sense contrapartida possible. A més, la Sra. NAT no podia haver cotitzat voluntàriament, ja que treballava per compte del seu pare. Aquestes circumstàncies comporten una vulneració dels articles 6 i 30, en relació amb el 3.2, de la Constitució.

4.- En la seva contesta de data 1 de juny de 2016, la representació processal de la CASS s'oposa al recurs d'apel·lació i manifesta en substància que:

a) Els recurrents estan legalment obligats a afiliar-se a la CASS com a persones que desenvolupen una activitat per compte propi, ja que el Sr. MAT és titular de diversos establiments mercantils, mentre que la Sra. NAT exerceix una professió liberal i es troba d'alta en el registre d'obligats tributaris per l'impost d'activitats econòmiques.

b) No hi ha vulneració del principi d'igualtat, ja que l'obligació de cotitzar s'aplica a tots els col·lectius que es troben en la mateixa situació que els interessats. A més, la Llei 18/2014, de 24 de juliol, ha introduït l'article 223 quarter en la Llei de la seguretat social, que crea un nou règim especial de persones assegurades voluntàries a la branca general, que permetrà que els beneficiaris d'un capital de jubilació puguin gaudir de les prestacions de reembossament.

5.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La sentència apel·lada ha confirmat les resolucions de la CASS que van procedir a afiliar d'ofici els recurrents, a partir de l'1 de juliol de 2013, pel fet de realitzar una activitat per compte propi consistent, en el cas del Sr. MAT, en la titularitat de diversos establiments mercantils, i en el cas de la Sra. NAT en l'exercici d'una professió liberal. Aquesta afiliació d'ofici va comportar la reclamació de les cotitzacions que no s'havien satisfet durant aquest període.

Com a punt de partida per a resoldre la qüestió litigiosa, convé remarcar que els recurrents no discuteixen que la seva afiliació d'ofici a la CASS s'ajusta a les disposicions legals aplicables, i en concret a l'article 19.a) de la Llei de la seguretat social. L'argumentació dels agents s'adreça a qüestionar la constitucionalitat d'aquesta llei. Atès que, segons l'edat de cadascun d'ells, no podran arribar, segons afirmen, a percebre una pensió de jubilació, consideren que se'ls obliga a satisfer una cotització que no tindrà cap contrapartida, i que això vulnera el principi d'igualtat de l'article 6 de la Constitució, així com el dret a la cobertura social de l'article 30. En conseqüència, sol·liciten que es plantegi un procés incidental d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional.

Tercer.- Com ja va dir l'aute d'aquesta Sala núm. 23-2013, de 23 de maig:

“...la interessada no té un dret subjectiu a què es plantegi el procés incidental d'inconstitucionalitat, ja que la decisió correspon al Tribunal, com a mecanisme previst per resoldre la seva doble vinculació a la Constitució i a la llei, quan consideri que aquesta darrera és contrària a la primera. Òbviament, el Tribunal no està obligat a fer seus els dubtes de la recurrent, i satisfà el dret fonamental a la jurisdicció quan, com ha ocorregut en aquest cas, dona resposta raonada a la petició de la interessada”.

En el cas que ara s'examina, no s'aprecien motius que justifiquin el plantejament del procés incidental que sol·liciten els actors, des de la perspectiva de la contradicció dels preceptes de la Llei de la seguretat social que s'han aplicat, i en especial del seu article 19.a), amb l'article 30 de la Constitució. Aquest precepte reconeix el dret a la protecció de la salut i a rebre prestacions per atendre altres necessitats personals i, amb aquestes finalitats, es disposa que l'Estat garantirà un sistema de seguretat social.

Ara bé, aquest dret contempla en definitiva una activitat de prestació a càrrec dels organismes públics i, com és lògic, per beneficiar-se de la mateixa s'han de complir els requisits que estableixi en cada supòsit la normativa legal aplicable. Entre aquestes condicions, la determinació d'un període mínim de cotització per gaudir de determinades prestacions és una decisió que correspon al legislador i no es pot considerar que contravingui l'article 30 de la Constitució.

Quart.- Pel que fa al principi d'igualtat, tampoc s'aprecia cap motiu per plantejar un procés incidental d'inconstitucionalitat. L'obligació d'afiliar-se que pesa sobre els col·lectius que enumera l'article 19 de la Llei de seguretat social s'aplica sense distinció a totes les persones que s'inclouen en algun dels àmbits que descriu el precepte, de manera que no hi ha cap discriminació entre les mateixes.

Si s'examina la qüestió des de la perspectiva de les contrapartides que rebran els interessats, resulta evident que cadascuna de les persones obligades a afiliar-se a la seguretat social es troba en una situació particular, per raons d'edat, de durada de l'activitat professional o d'altres, que poden donar lloc a que les prestacions que rebi cadascuna d'elles no sigui equivalent. També s'ha de tenir en compte que el sistema de seguretat social incorpora un determinat component de solidaritat que pot conduir a aquest mateix resultat.

Els assegurats que realitzen una activitat per compte propi tenen dret a les prestacions que preveu la norma, com ho disposa l'article 118 de la Llei de la seguretat social, entre elles les de reembossament, les d'incapacitat temporal i invalidesa, així com les de jubilació, que comprenen tant el pagament d'un capital com d'una pensió, segons els casos.

El fet de que es pugui tenir o no dret a les prestacions de jubilació, segons el període de cotització de cada persona, no suposa una vulneració del principi d'igualtat, ja que les previsions legals s'apliquen de la mateixa manera a tots els interessats que es troben en la mateixa situació.

Tampoc s'aprecia una vulneració de l'article 3.2 de la Constitució, que els recurrents invoquen sense articular una argumentació que ho justifiqui.

Cinquè.- En realitat, no és objecte d'aquest procés determinar quins seran els drets dels recurrents en arribar a l'edat de jubilació, segons la normativa llavors aplicable. Això no obstant, en funció de la situació actual, no es pot descartar que tinguin dret a un capital per jubilació, així com a les prestacions de reembossament que contempla l'article 223 quarter de la Llei de la seguretat social, i també gaudeixen de les prestacions corresponents a la branca general mentre estiguin en actiu. No es pot afirmar, doncs, que no existeixi cap contrapartida pel pagament de les cotitzacions a què estan obligats.

Des d'una altra perspectiva, no es pot deixar de banda que els interessats havien pogut afiliar-se a la CASS com assegurats no assalariats no agrícoles, segons l'article 11 del Reglament financer, fins i tot la Sra. NAT, ja que aquest precepte incloïa els fills que participessin en l'activitat del cap de família. I com va dir la sentència d'aquesta Sala núm. 37-2015, de 19 de juny, dictada en un supòsit anàleg al present, *"si la interessada va decidir, en el seu moment, de no afiliar-se a la CASS, és una qüestió aliena a la parapública"*.

En conseqüència, un cop descartat el plantejament d'un procés incidental d'inconstitucionalitat, s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació, ja que les resolucions impugnades s'ajusten perfectament a la Llei de la seguretat social, com reconeix la pròpia representació dels recurrents.

Sisè.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de costes judicials per raó de manca de temeritat.

DECISIÓ

En atenció a tot el què s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la representació processal dels Srs. MAT i NAT contra la sentència dictada el 8 de març de 2016 per la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No fer cap pronunciament sobre el pagament de les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.